

navnlig for den ærede Indenrigsminister, til at have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold, for at man kunde forebygge, at Smitten skulde udbrede sig videre, hvis det nu virkelig forholder sig, som Rytget har sagt. Jeg vil derfor tillade mig at rette den Henvendelse til den højtærede Minister, at han vil have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold og om mulig se at komme til Rundsab, om der er noget i dette Rytge eller ikke.

Leth: Jeg ved jo nok, at naar man skal til at samle Bestemmelser i et Lovforslag, samle Bestemmelser, som hidtil have været spredte omkring paa forskellige Steder, saa frembyder den Fristelse sig at gøre Forandringer og gøre noget bedre og noget andet, saa har man ondt ved mangen Gang, fra en vis Side i det mindste, at lade være med at gøre Forandringer og kun indskrænke sig til at samle de gældende Bestemmelser. Jeg kan dog imidlertid ikke se, at der, navnlig under de smukke Udgifter til en ny Jagtlov, skulde være nogen særlig Grund til i dette Tilfælde at bukke under for en saadan Fristelse, og at man ikke skulde kunne overvinde sig selv derhen, at man kun indskrænke sig til at nævne Fredningsbestemmelserne, som de gælder nu, og lade det blive derved og lade de nye Forandringer staa, til vi saa den nye Jagtlov forelagt. Jeg vil som sagt anse det for meget hensigtsmæssigt, og det forekommer mig, at hvad det ærede Medlem for Nyborg (N. Jensen) bemærkede derimod, ikke er saa begrundet. Vi vide jo ikke, hvornaar vi saa den nye Jagtlov, selv om den bliver forelagt i næste Samling. Vi have jo Eksempler paa, at noget saadant kan trække ud, og det vil allen Fald være et Mars Tid, og det vil da være rart, at Folk indtil den Tid eller saa længe kunne faa en ordentlig Bested paa, hvad der er den gældende Ret og hvad ikke, noget, der, som jeg nævnte, er meget vanskeligt at faa frem gennem den Forvirring af midlertidige Bestemmelser og midlertidige Forandringer, som jeg har omtalt. Jeg kender ikke noget til Jagt og har aldrig været Jæger, saa jeg skal ikke blande mig i Spørgsmaalet om Hensigtsmæssigheden af visse Fredningsbestemmelser eller det modsatte; men naar det ærede Medlem fra Nyborg mente, at Harerne havde Tuberkulose og derved vare nærved at forsvinde, saa det derfor var ønskeligt at frede dem, saa synes det mig, at det var en underlig Grund; for dersom Harerne virkelig lide af Tuberkulose, saa de kunne smitte baade Mennesker, som spise dem, og Dyr, saa synes det mig, at man

gjorde bedst i at faa Tuberkulosen udryddet, og for Harens Vedkommende vil Tuberkulosen jo forsvinde, samtidig med, at Haren forsvinder. Men at frede et Dyr, som bruges til Næringsmiddel, fordi det har Tuberkulose og er ved at forsvinde og derved at udsætte dem, som i det mindste i den tilladte Tid spise Harerne, for at faa Tuberkulose, det synes mig at være en ganske særlig Begrundelse, som jeg ikke kan gaa ind paa, eller som jeg i hvert Fald ikke kan forstaa.

N. Jensen: Jeg skal kun sige overfor det ærede Medlem, at det var ikke Meningen, at Harerne skulde frede, for at Tuberkulosen kunde udvikle sig. Nej, det ærede Medlem har saa vist ikke hørt, hvad jeg sagde, eller maaste han ikke har forstaaet det. Jeg sagde, at der kunde være Spørgsmaal om at frede enkelte Arter af Dyr, men hvis det var Tilfældet, hvad Rytget sagde, at Harerne lide i høj Grad af Tuberkulose, saa ønsker jeg dem ikke frede — det føjede jeg rigtignok ikke til, men det var min Mening, og jeg henstiller til den højtærede Indenrigsminister at tage det under Overvejelse og lade anstille Undersøgelser i saa Henseende. Hvad det andet angaar, at saa Bestemmelser ind for ret at forstaa Loven, saa er det maaste ganske godt, men jeg mener, at har man ventet saa længe, og da der er Udset til, at vi saa en Jagtlov fremsat til Behandling næste Aar, saa kan man vel vente dette Aar med.

Formanden (Høgskro): Folketingsmanden for Præstø Amts 3dje Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Leth: Det glæder mig at høre, at det ærede Medlem ikke vil have tuberkuløse Harer frede, for jeg kan jo nu nok forstaa, at det altsaa ikke har været hans Mening. Med Hensyn til at vente siger det ærede Medlem, at naar man har ventet saa længe med at samle Fredningsbestemmelserne, saa kan man vel jagtens vente dette Aar med. Man har det gamle Ord: „Har man ventet saalænge, kan man vente Dyrehavstiden med“, men vi vide jo dog ikke, om vi saa en Jagtlov til næste Aar, selv om et saadant Forslag maatte blive forelagt af den ærede Indenrigsminister, med Hensyn til hvem ganske vist ikke saa faa haabe, at han endnu til næste Aar sidder paa sin Plads — jeg for mit Vedkommende vil ikke netop paastaa, at jeg nærer noget Haab eller Ønske derom, tværtimod — men det kan jo godt være, at han endnu sidder paa den Plads til næste